

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
БАЊА ЛУКА
Број: 71 0 П 214996 18 Рев
Бања Лука, 21.03.2019. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Сенада Тица, као предсједника вијећа, Таће Бундало и Горјане Попадић, као чланова вијећа, у правној ствари тужитељице М.Л. из Б.Л., коју заступа пуномоћник Р.П., адвокат из Б.Л., против тужених 1. „С.“ а.д. Б.Л., 2. „И.К.“ д.о.о. Б.Л., и 3. А.В.В.С. Ltd., N., С., ..., кога заступају пуномоћници адвокати из Адвокатске канцеларије С. о.д. Б.Л., ради утврђења, вриједност спора 480.460,50 КМ, одлучујући о ревизији и допуни ревизије тужитељице против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 П 214996 18 Гж од 11.06.2018. године у сједници вијећа одржаној 21.03.2019. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Захтјев туженог А.В.В.С. Ltd., N., С. за накнаду трошкова ревизионог поступка, на име састава одговора на ревизију у износу од 5.229,90 КМ, се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Бањој Луци број 71 0 П 214996 15 П од 26.10.2017. године усвојен је тужбени захтјев тужитељице и утврђено да је ништав и да не производи правне посљедице Споразум-судско поравнање, закључен дана 09.07.2001. године у предмету Основног суда у Бањој Луци број И-2819/01 између „Z.K.B.“ а.д. Б. (код које је у међувремену дошло до промјене назива у „V“ а.д. Б.Л., а након тога у „С.“ а.д. Б.Л.) као повјериоца с једне стране и привредног друштва „И.К.“ д.о.о. Б.Л., као дужника с друге стране, а ради обезбјеђења потраживања повјериоца „Z.K.B.“ а.д. Б.Л. према дужнику „И.К.“ д.о.о. Б.Л. у износу од 300.000,00 КМ, са каматом од 15% годишње и роком отплате од три мјесеца од дана пуштања средстава по Уговору о кредиту бр. 151-93-709-5 од 03.07.2001. године (закљученог између „И.К.“ д.о.о. Б.Л. као корисника кредита и „Z.K.B.“ а.д. Б.Л. као даваоца кредита) овјереног код Основног суда у Бањој Луци под бројем ОВ-5099/01 од 09.07.2001. године, а на основу којег Споразума је донесено рјешење Основног суда у Бањој Луци број И-2819/01 од 09.07.2001. године и на основу којег рјешења је одређено и уписано заложно право на некретнинама уписаним у к.к. ул. бр. 606 к.о. П., које некретнине су на дан уписа заложног права тј. на дан 09.07.2001. године биле означене као к.ч. бр. 71 звана „О.“ ливада 3. класе у површини од 5.783 м², шума 4. класе у површини од 165 м², к.ч. бр. 123 звана „Т.“, њива 2. класе у површини од 6902 м², њива 3. класе у површини од 603 м², к.ч. бр. 124 звана „Г.“, пашњак 4. класе у површини од 801 м², к.ч. бр. 408 звана „Б.“, воћњак 4. класе у површини од 982 м², к.ч. бр. 546 звана „Б.“, њива 6. класе у површини од 2644 м², к.ч. бр. 738, звана „Њ.“, шума 4. класе у површини од 170 м², к.ч. бр. 739

звана „Њ.“, воћњак 3. класе у површини од 3904 м², пословна зграда у привреди у површини 220 м², к.ч. бр. 740/1 звана „Њ.“, воћњак 3. класе у површини од 370 м², к.ч. бр. 740/2 звана „Њ.“ двориште у површини од 302 м², стамбена зграда површине 72 м², помоћна зграда површине 24 м², к.ч. бр. 740/3 звана „Њ.“ некатегорисани пут у површини од 135 м², к.ч. бр. 741 звана „Њ.“, воћњак 3. класе у површини од 818 м², земљиште уз привредну зграду у површини од 500 м², пословна зграда у привреди у површини од 113 м², к.ч. бр. 976/8 звана „С.“, шума 3. класе у површини од 2.349 м², к.ч. бр. 983/10 звана „Б.1“, пашњак 4. класе у површини од 1.727 м², к.ч. бр. 984/3 звана „Б.1“ шума 4. класе у површини од 5.420 м², к.ч. бр. 984/11 звана „Б.1“, шума 4. класе у површини од 770 м², све некретнине укупне површине 34.774 м², те све уписане у катастарско књижни уложак број 606 к.о. П. са правом својине М.Л. са 1/1 дијела и на основу којег Споразума је донесено рјешење тог суда број И-2819/01 од 09.07.2001. године о упису заложног права на напријед означеним некретнинама у корист “З.К.В.” а.д. Б.Л., као и рјешење о извршењу тог суда број И-1029/02 од 11.03.2002. године о продаји означених некретнина. Утврђено је да је ништав упис заложног права-хипотеке и надхипотеке, извршен на основу рјешења тог суда број И-2819/01 од 09.07.2001. године у корист „З.К.В.“ а.д. Б.Л. у „Ц“ листу катастарско књижног уложка број 606 к.о. П., а касније, доношењем Закона о премјеру и катастру непокретности („Службени гласник Републике Српске“ број 55/03) уписане и у „Ц“ листу непокретности број 606 к.о. П., а доношењем Закона о земљишним књигама („Службени гласник Републике Српске“ број 67/03) уписане и у „Ц“ листу зк. ул. бр. 545 к.о. П.. На основу пресуде, у року од 30 дана након доношења исте, са некретнина, на којима је тужитељица уписана као сувласник и супосједник са 1/2 дијела, означеним као к.ч. бр. 546 „Б. њива 6. класе“ у површини од 2.644 м², к.ч. бр. 740/4 „Њ.“ виноград 3. класе у површини од 190 м², обе уписане у зк. ул. бр. 545 к.о. П. и лист непокретности бр. 606 к.о. П., извршиће се брисање заложног права-хипотеке и надхипотеке које су уписане у корист „З.К.В.“ а.д. Б.Л., а сада тужене „С.“ а.д. Б.Л. (у даљем тексту: првотужена), на основу рјешења тог суда број И-2819/01 од 09.07.2001. године. Обавезани су првотужена, Привредно друштво „И.К.“ д.о.о. Б.Л. (у даљем тексту: друготужени) и А.В.В.С. Ltd., N., С. (у даљем тексту: трећетужени) да тужитељици солидарно исплате износ од 520.717,02 КМ, са законском затезном каматом од 22.12.2011. године (датум доношења првостепене пресуде у предмету Основног суда Бањалука број 71 0 П 047167 07 П) па до исплате, на име њеног сувласничког удјела од 1/2 дијела на некретнинама означеним у ставу 1. изреке те пресуде, које су продате у судском извршном поступку који је вођен пред тим судом под бројем И-1029/02, а које су сада означене као к.ч. бр. 71/1 „О.“, ливада 3. класе у површини од 5.630 м², шума 4. класе у површини од 188 м², к.ч. бр. 71/2 О., ливада 3. класе у површини од 60 м², к.ч. бр. 123 „Т.“ њива 2. класе у површини од 6973 м², њива 3. класе у површини од 533 м², к.ч. бр. 124 „Т.“ пашњак 4. класе у површини од 818 м², к.ч. бр. 408 „Б.“ воћњак 4. класе у површини од 950 м², к.ч. бр. 738 „Њ.“ шума 4. класе у површини од 159 м², к.ч. бр. 739 „Њ.“ пословни објекат у привреди површине 231 м², земљиште уз привредни објекат у површини од 3923 м², к.ч. бр. 740/1 „Њ.“ воћњак 3. класе у површини од 376 м², к.ч. бр. 740/2 „Њ.“ стамбени објекат површине 87 м², остали објекти површине 23 м², двориште површине 224 м², к.ч. бр. 740/3 „Њ.“ некатегорисани пут у површини од 117 м², к.ч. бр. 741 „Њ.“ пословни објекат у привреди у површини од 118 м², земљиште уз привредни објекат у површини од 1272 м², к.ч. бр. 976/8 „С.“ шума 3. класе у површини од 2.398 м², к.ч. бр. 983/10 „Б.1“ пашњак 4. класе у површини од 1.770 м², к.ч. бр. 984/3 „Б.1“ шума 4. класе у површини од 5.407 м², к.ч. бр. 984/11 звана „Б.1“ шума 4. класе у површини од 780 м², све укупне површине 32.037 м², те све уписано у лист непокретности број 1532 к.о. П. са правом својине укњиженим на име трећетуженог са 1/1. Тужени су обавезани да тужитељици солидарно надокнаде

трошкове поступка у износу од 32.902,40 КМ, са законском затезном каматом од пресуђења па до исплате.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 П 214996 18 Гж од 11.06.2018. године жалбе првотужене и трећетуженог су усвојене и првостепена пресуда преиначена, тако што је захтјев тужитељице у цјелости одбијен. Тужитељица је обавезана да трећетуженом надокнади трошкове парничног поступка у износу од 14.304,42 КМ и трошкове жалбеног поступка у износу од 5.229,90 КМ. Одбијен је захтјев тужитељице за накнаду трошкова жалбеног поступка у износу од 5.229,90 КМ.

Допунским рјешењем Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 П 214996 18 Гж од 23.08.2018. године тужитељица је обавезана да првотуженом и трећетуженом надокнади трошкове парничног поступка у виду таксе на жалбу у износу од по 9.609,20 КМ.

Изјављеном ревизијом и допуном ревизије другостепену пресуду и допунско рјешење другостепеног суда побија тужитељица због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, са приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати на поновни поступак или да се иста преиначи.

У одговору на ревизију трећетужени предлаже да се изјављена ревизија одбије, док остали тужени нису дали одговоре на ревизију.

Ревизија није основана.

Предмет спора у овој парници је захтјев тужитељице: да се утврди да је ништав споразум – судско поравнање, закључено дана 09.07.2001. године између правног предника првотуженог и друготуженог; да се утврди да је ништав упис заложног права – хипотеке и надхипотеке, извршен на основу рјешења Основног суда у Бањалуци број И-2819/01 од 09.07.2001. године у корист правног предника првотуженог и да се изврши брисање заложног права; да се обавежу сви тужени да тужитељици, на име њеног сувласничког дијела од 1/2 на предметним некретнинама, исплате износ од 520.717,02 КМ, са законском затезном каматом почев од 22.12.2011. године па до исплате.

Одлучујући о захтјеву тужитељице, на темељу изведених доказа, првостепени суд је утврдио: да је тужитељица била у браку са М.Л. у периоду од 23.08.1986. године до 21.10.2004. године када је брак споразумно разведен; да је М.Л. дана 04.07.2001. године дао заложну изјаву тј. сагласност да се на предметним некретнинама конституише – изврши укњижба заложног права – хипотеке у корист „З.К.В.“ а.д. Б.Л. (која данас послује под називом “С.” а.д. Б.Л.), ради обезбјеђења новчаног потраживања по основу уговора о краткорочном кредиту број 151-93-709-5 од 03.07.2001. године у износу од 300.000,00КМ; да се наведеном заложном изјавом од 04.07.2001. године, која је овјерена од стране суда под бројем ОВ-4992 дана 05.07.2001. године М.Л. сагласио да пристаје да се изврши укњижба заложног права-хипотеке на његовим некретнинама уписаним у ккњ уложак број: 606 к.о. П., к.ч. бр. 71, к.ч. бр. 123, к.ч. бр. 124, к.ч. бр. 408, к.ч. бр. 546, к.ч. бр. 738, к.ч. бр. 739, к.ч. бр. 740/1, к.ч. бр. 740/2, к.ч. бр. 740/3, к.ч. бр. 741, к.ч. бр. 976/8, к.ч. бр. 983/10, к.ч. бр. 984/3 и к.ч. бр. 984/11, чији је исти власник и посједник са 1/1, дијела у корист повјериоца „З.К.В.“ а.д. Б.Л., а ради обезбјеђења новчаног потраживања по основу Уговора о краткорочном кредиту број 151-93-709-5 од 03.07.2001. године у износу од 300.000,00 КМ, који кредит је закључен између „В“ а.д. Б.Л. и друготуженог из ове парнице; да су дана 09.07.2001. године у Основном суду

у Бањој Луци повјерилац „Z.K.B.“ а.д. Б.Л. и дужник “И.К.” д.о.о. Б.Л. доставили заједнички приједлог за укњижбу заложног права на некретнинама трећих лица у којем повјерилац и дужник предлажу да суд проведе рочиште и донесе рјешење на основу споразума закљученог између повјериоца и дужника, те судски овјерених заложних изјава трећих лица и одреди укњижбу заложног права хипотеке на некретнинама трећег лица Г.М. уписаним у ккњ уложак бр. 600/4 к.о. Д. кч.бр. 789/2 при чему је исти власник и посједник са 1/1 дијела и на некретнинама М.Л. уписаним у ккњ ул. бр. 606/2 к.о. П. к.ч. бр. 71, к.ч. бр. 123, к.ч. бр. 124, к.ч. бр. 408, к.ч. бр. 546, к.ч. бр. 738, к.ч. бр. 739, к.ч. бр. 740/1, к.ч. бр. 740/2, к.ч. бр. 740/3, к.ч. бр. 741, к.ч. бр. 976/8, к.ч. бр. 983/10, к.ч. бр. 984/3 и к.ч. бр. 984/11, при чему је власник и посједник истих са 1/1 дијела, а све у корист повјериоца „Z.K.B.“ а.д. Б.Л., ради обезбјеђења новчаног потраживања по основу уговора о краткорочном кредиту број 151-93-709-5 у износу од 300.000,00 КМ, те да укњижба заложног права хипотека на некретнинама трећег лица остаје на снази све до измирења свих обавеза дужника према повјериоцу, те је основ за упис заложног права био споразум од 09.07.2001. године; да је Врховни суд Републике Српске, у поступку по тужби М.Л. против тужених М.Л., „V“ а.д. Б.Л. и А.В.В.С. Ltd., N., С., пресудом број 71 0 П 047167 12 Рев од 10.12.2014. године ревизију тужитељице дјелимично усвојио, обје нижестепене пресуде преиначио тако да је утврдио да је ништава заложна изјава коју је М.Л. дао дана 04.07.2001. године, те да је у том поступку тужени М.Л. дужан трпити да се на основу те пресуде у зк. улошку број 545 к.о. П. и посједовном листу број 606/5 к.о. П. тужитељица упише као сувласник и супосједник са 1/2 дијела, док је у преосталом дијелу ревизија је одбијена; да је повјерилац „Z.K.B.“ а.д. Б.Л. поднио приједлог за извршење у предмету број И-1029/02 од 13.02.2002. године против дужника д.о.о. “И.К.” Б.Л. за извршење на непокретности хипотекарних дужника Г.М. из Г. и М.Л. из Б.Л. ради наплате новчаног потраживања повјериоца; да је предметна некретнина коју је земљишнокњижни власник М.Л. заложно у корист правног предника првотужене продата у извршном поступку трећетуженом из ове парнице, на темељу рјешења о досуди број И-2029/02 од 06.09.2006. године, које је исправљено рјешењем број И-2029/02 од 28.11.2013. године; да је вјештак геодетске струке З.Г. извршио идентификацију некретнина које су предметом овог спора; да је вјештак грађевинске струке Т.Ш. извршила процјену вриједности спорних некретнина.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, те налазећи да није основан приговор недостатка пасивне легитимације на страни првотужене и трећетуженог, нити приговор пресуђене ствари, као ни приговор апсолутне ненадлежности суда, првостепени суд је закључио да је ништав споразум закључен између првотужене и друготуженог у смислу одредбе члана 103. Закона о облигационим односима (“Службени лист СФРЈ” бр. 29/78, 39/85 и 57/89 те “Службени гласник Републике Српске” бр. 17/93, 3/96, 39/03 и 74/04- даље: ЗОО), јер некретнине на којима је на темељу тог споразума засновано заложно право представљају имовину стечену у браку тужитељице и М.Л., те с обзиром да се може заложити само властита ствар. При томе је првостепени суд имао у виду и да је овај споразум закључен на темељу изјаве коју је М.Л. дао дана 04.07.2001. године, која је правоснажном одлуком суда утврђена ништавом. Сагласно томе, првостепени суд је усвојио захтјев тужитељице за утврђење ништавости предметног споразума, те посљедично и захтјев у осталом дијелу.

Одлучујући о жалбама првотужене и трећетуженог, другостепени суд је прихватио чињенична утврђења првостепеног суда, али је нашао да је првостепена пресуда заснована на погрешној примјени материјалног права. Наиме, без обзира што је утврђена ништавост заложне изјаве, другостепени суд је становишта да на судбину

хипотеке не може утицати подјела ствари, као ни утврђење удјела у брачној тековини, у смислу одредбе члана 63. став 4. Закона о својинско-правним односима („Службени лист СФРЈ број 6/80 и 36/90 и „Службени гласник РС“ број 38/03, у даљем тексту: ЗОСПО), те да тужитељици не припада право да спорно zaloжно право брише у земљишној књизи. Налазећи, даље, да нема законских услова да се утврди ништавост предметног споразума, те да тужитељица, с обзиром да је тужбу у овој парници суду поднијела дана 19.05.2015. године, када су предметне некретнине власништво трећетуженог, није активно легитимисана да тражи брисање zaloжног права, другостепени суд је закључио да тужитељици једино припада право да захтијева накнаду штете и то од М.Л., али не и од тужених из ове парнице. Сагласно томе, другостепени суд је изјављене жалбе усвојио и првостепену пресуду преиначио тако што је захтјев тужитељице у цјелости одбио.

Побијаном одлуком захтјев тужитељице је правилно одбијен.

Према чињеничном утврђењу нижестепених судова, тужитељица је од 23.08.1986. па до 21.10.2004. године била у браку са М.Л.. Током трајања брака, дана 04.07.2001. године, М.Л. је дао и код суда овјерио изјаву којом се сагласио да на некретнинама уписаним у катастарско књижни уложак 606 к.о. П. буде конституисана хипотека у корист правног предника првотужене, ради обезбјеђења потраживања из уговора о кредиту у износу од 300.000,00 КМ, који уговор је закључен између правног предника првотужене (као даваоца кредита) и друготуженог (као корисника кредита). У вријеме давања zaloжне изјаве М.Л. је у земљишној књизи био уписан као власник предметних некретнина са 1/1. На темељу те изјаве, те споразума-судског поравнања закљученог између правног предника првотужене и друготуженог дана 09.07.2001. године, на тим некретнинама је, уписом у земљишној књизи, засновано zaloжно право у корист правног предника првотужене. Како друготужени није измирио обавезе које је преузео уговором о кредиту, правни предник првотужене је покренуо извршни поступак ради намирења свог потраживања из уговора о кредиту, продајом означених zaloжених некретнина. У том извршном поступку, сагласно рјешењима о досуди, предметне некретнине је купио трећетужени, који се након тога укњижио као искључиви власник тих некретнина.

Овој парници је претходила парница по тужби М.Л. против тужених М.Л., „V“ а.д. Б.Л. и А.В.В.С. Ltd., Н., С.. У тој парници одлукама нижестепених судова захтјев тужитељице је дјелимично усвојен, те је дјелимичним усвајањем ревизије тужитељице ревизиони суд преиначио нижестепене пресуде. Сагласно томе, тужитељица је, у коначном, дјелимично успјела у претходној парници тако што је: утврђено да предметне некретнине представљају брачну тековину и да удио тужитељице у стицању те имовине износи ½ дијела; утврђено да је ништава zaloжна изјава првотуженог из те парнице М.Л. од 04.07.2001. године; првотужени је обавезан да трпи да се тужитељица на предметним некретнинама упише са правом сувласништава од ½ дијела.

У тој парници тужитељица је правоснажно одбијена са захтјевом да се утврди да је ништав упис zaloжног права и да се наложи ЗК уреду и Републичкој управи за катастар некретнина да изврши брисање zaloжног права.

Према томе, правоснажно је пресуђено да се не брише хипотека на предметним некретнинама, односно да иста остаје на снази. Сагласно томе, те како није измирено потраживање које је било обезбјеђено хипотеком, правилно је проведена процедура продаје zaloжених некретнина, па нема мјеста ревизионим наводима да је отпао основ за продају некретнина. Стога, те сагласно одредби члана 94. Закона о извршном поступку

(„Службени лист РС“ бр. 59/03 до 66/18), која прописује да на право својине купца стечено по одредбама члана 93. истог закона (стицање права својине на основу рјешења о досуди у поступку извршења на некретнинамаведеног продајом тих некретнина) последи спровођења рјешења о досуди некретнине, нема утицаја укидање или преиначење рјешења о извршењу, стечено право трећетуженог на предметним некретнинама је заштићено. Стога су ирелевантни ревизиони наводи у којима тужитељица истиче да је трећетужени имао сазнање о вођењу претходне парнице.

Надаље, без обзира што је утврђена ништавост заложне изјаве од 04.07.2001. године, услед наведеног правоснажног одбијања дијела захтјева, у конкретном случају, нема мјеста налагању реституције, односно нема законског основа за налагање реституције у смислу одредбе члана 104. ЗОО. Тиме тужитељица нема правни интерес да се утврди да је ништав споразум од 09.07.2001. године, на темељу којег је конституисано заложно право, односно није активно легитимисана за утврђење да се ради о ништавом споразуму, па је побијаном одлуком захтјев тужитељице у овом дијелу правилно одбијен. Стога су без значаја ревизиони наводи којима се приговара правилности означавања предметних некретнина у том споразуму, при чему и из стања списка предмета произлази да се уствари мијењао број катастарско књижног улошка, а да је ријеч о истим некретнинама (које су у вријеме давања заложне изјаве и закључења споразума уписане као искључиво власништво М.Л.).

Како нису испуњени услови да се утврди ништавост споразума од 09.07.2001. године, те како нема мјеста реституцији (у натуралном, а ни новчаном виду), тужитељица би у конкретној ситуацији припадало право на накнаду штете, коју трпи због тога што је неовлаштено располагао и њеним сувласничким дијелом на предметним некретнинама. Међутим, како је то неовлаштено располагање извршено од стране М.Л., то на његовој страни постоји протуправност (као услов за одштетну одговорност), али не постоји на страни тужених који нису поступали протуправно. Тиме је правилно одбијен и захтјев за исплату траженог новчаног износа (који одговара протувриједности њеног сувласничког дијела), јер према већ реченом у конкретном случају нема мјеста налагању реституције уопште, ни у натуралном, ни у новчаном облику, а нити су из датих разлога испуњени законски услови (члан 154. став 1. ЗОО) да се туженима наметне солидарна обавеза накнаде штете у траженом износу.

Побијаном пресудом је одбијен и захтјев тужитељице за утврђење ништавости уписа заложног права и налагање брисања, иако је о том дијелу, у односу на првотужену и трећетуженог, већ правоснажно одлучено тако што је захтјев одбијен, па би правилно поступање било да је тужба тужитељице у овом дијелу захтјева одбачена, сагласно одредби члана 196. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13 - даље: ЗПП). Међутим, како се правне посљедице одбацивања тужбе и одбијања тужбеног захтјева у конкретном случају свде на исто, то није утицало на правилност побијане пресуде.

Из изложеног се не могу прихватити ревизиони наводи да је пресудом коју је исходила у другој парници тужитељица доказала јаче право у односу на захтјев из ове парнице, нити наводи којима се приговара правилности закључка другостепеног суда да тужитељица није активно легитимисана у дијелу захтјева.

Ревизиони наводи тужитељице да у извршном поступку суд није одлучио о приговору који је она изјавила у својству трећег лица, не могу утицати на другачије пресуђење у овој парници, имајући у виду да је тај приговор тужитељица изјавила дана 16.04.2009. године, док је рјешење о досуди донесено дана 06.09.2006. године.

Сагласно датим разлозима, изјављена ревизија је одбијена, примјеном одредбе члана 248. ЗПП.

Захтјев трећетуженог за накнаду трошкова ревизионог поступка, на име састава одговора на ревизију у износу од 5.229,90 КМ, је одбијен, јер се не ради о нужном трошку у смислу одредбе члана 387. став 1. ЗПП.

Предсједник вијећа
Сенад Тица

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић